

13 Μαΐου, 1994

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ/Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση,

(Υπόθεση Αρ. 932/92)

*Αστυνομική Δύναμη — Διορισμοί — Προσόντα — Προσόν πλεονέκτημα
— Παραγνώρισή του — Απαιτείται ειδική αιτιολογία στο σώμα της
επίδικης απόφασης.*

Ένας από τους λόγους ακύρωσης που πρόβαλε ο αιτητής προς υποστήριξη της προσφυγής του κατά του διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους στο βαθμό του Ανώτερου Υπαστυνόμου, ήταν η παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος που κατείχε χωρίς οποιοδήποτε ειδική αιτιολογία στο σώμα της επίδικης απόφασης.

5

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

Στην παρούσα περίπτωση ουδόλως ικανοποιούνται οι καθιερωμένες νομολογιακές αρχές, καθόσον υπάρχει παντελής έλλειψη οποιασδήποτε αιτιολογίας για την προτίμηση υποψηφίου που δεν κατείχε πρόσθετο προσόν, το οποίο θεωρείται ως πλεονέκτημα και που κατείχε ο αιτητής. Η μη ύπαρξη τέτοιας ειδικής αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί με αναφορά σε άλλα στοιχεία του φακέλου και ως εκ τούτου για το λόγο αυτό και μόνο η διοικητική απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Εν όψει της κατάληξης του στο λόγο αυτό της προσφυγής το Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στους υπόλοιπους λόγους για ακύρωση.

15

20

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Δημοκρατία ν. Αντωνίου κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 325,

5 Παντελή ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 973,

Χ" Γιάννη κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 317,

Δημοκρατία ν. Υψαρίδη κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 347,

10

Κωνσταντινίδου κ.ά. ν. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 699.

Προσφυγή.

15

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία διορίστηκε το ενδιαφερόμενο μέρος στο βαθμό του Ανώτερου Υπαστυνόμου από τις 2.11.92, αντί καιλή στη θέση του αιτητή.

20

Α.Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Γ. Γιωργαλλής, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

25

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Ο αιτητής με την παρούσα προσφυγή ζητεί την πιό κάτω θεραπεία:

30

“Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη καιλή απόφαση των καθ' ων η αίτηση, η οποία δημοσιεύτηκε στις 9.11.92 στις εβδομαδιαίες διαταγές και με την οποία διόρισε τον Γεώργιο Πολυκάριου Παναγή στον βαθμό του Ανώτερου Υπαστυνόμου από τις 2.11.92 αντί καιλή στην θέση του αιτητή είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος.”

35

Στις 17.7.92 προκηρύχθηκε η εξειδικευμένη θέση πρώτου διορισμού του Υπεύθυνου Ηλεκτρονικού Υπολογιστή Αστυνομίας. Από τους 49 υποψηφίους που υπέβαλαν αρχικά αίτηση η Επιτροπή Επιλογής που διορίστηκε από τον Αρχηγό εξέτασε τις αιτήσεις 8 ατόμων που κρίθηκαν εκ πρώτης όψεως ότι πληρούσαν τα προσόντα. Η Επιτροπή Επιλογής βοηθείτο από Τεχνική Συμβουλευτική Επιτροπή.

40

Ο Πρόεδρος της Επιτροπής Επιλογής στις 30.9.92 υπέβαλε στον

Αρχηγό Αστυνομίας επιστολή στην οποία αναφέροντο λεπτομέρειες τόσο αυτών που κρίθηκαν κατάλληλοι όσο και αυτών που δεν ικανοποίησαν. Μαζί υποβλήθηκαν και έντυπα αξιολόγησης των υποψηφίων.

5

Στις 8.10.92 ο Αρχηγός Αστυνομίας υπέβαλε στον Υπουργό Εσωτερικών επιστολή με την οποία τον πληροφορούσε ότι αποφάσισε το διορισμό του ενδιαφερομένου μέρους, Παναγή Γεωργίου του Πολυκάρπου, σύμφωνα με τις εξουσίες που του παρέχει το Άρθρο 13Α(1) του Περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ.285, καθώς και ο Καν.10 των Περί Αστυνομίας (Γενικών) Κανονισμών του 1989 (ΚΔΠ 51/89) με το βαθμό του Ανώτερου Υπαστυνόμου κρίνοντας τον ως τον καταλληλότερο μεταξύ όλων των υποψηφίων και ζήτησε την κατά νόμο έγκρισή του.

10

Αυθημερόν ο Υπουργός ενέκρινε το διορισμό που ο Αρχηγός εισηγήθηκε με σημειωμά του στην επιστολή του Αρχηγού Αστυνομίας.

15

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι το ενδιαφερόμενο μέρος δεν ανήκε στην Αστυνομική Δύναμη ενώ ο αιτητής υπηρετούσε σε αυτή.

20

Μεταξύ των πολυάριθμων λόγων και επιχειρημάτων που πρόβαλε ο συνήγορος του αιτητή για να υποστηρίξει ότι η απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί είναι και το ότι ενώ ο αιτητής κατείχε τίτλο που σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας αποτελούσε πρόσθετο προσόν, στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν δόθηκε ειδική αιτιολογία για την παραγνώρισή του και την προτίμηση του ενδιαφερομένου μέρους που δεν κατείχε το πρόσθετο προσόν.

25

Επειδή απόφαση επί του σημείου τούτου, αν η εισήγηση του αιτητή γίνει αποδεκτή, θα κρίνει την έμβαση της προσφυγής υπέρ του, θα εξετάσω το λόγο αυτό κατά προτεραιότητα.

30

Είναι σαφές από τα ενώπιόν μου στοιχεία ότι τέτοια ειδική αιτιολογία στο σώμα της διοικητικής απόφασης δεν υπάρχει αν και γίνεται αναφορά στην κατοχή του πρόσθετου προσόντος από τον αιτητή στην επιστολή του Προέδρου Επιλογής ημερ. 30.9.92 και στο έντυπο αξιολόγησης του αιτητή. Ο συνήγορος των καθ' ων η αίτηση εισηγήθηκε στο Δικαστήριο ότι οι προϋποθέσεις ύπαρξης ειδικής αιτιολογίας για παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος ικανοποιούνται στην παρούσα περίπτωση από τη διοικητική απόφαση ως έχει και προς υποστήριξη του ισχυρισμού του αυτού αναφέρθηκε στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Ιωσήφ Αντωνίου κ.ά.* (1993) 3 Α.Α.Δ. 325. Στην υπόθεση εκείνη και

35

40

πάλιν δεν εκφραζόταν ρητά η αιτιολογία παραγνώρισης του προσόντος και το Δικαστήριο κατέληξε επί του θέματος ως εξής:

5 “Εξετάσαμε με προσοχή τις αποφάσεις του Αρχηγού - επιστολή του προς τον Υπουργό και τα συνημμένα έγγραφα. Ικανοποιούν τη νομολογικά καθιερωμένη αναγκαία ειδική αιτιολογία των ποφάσεων επιλογής των ενδιαφερομένων μερών που δεν κατείχαν το πρόσθετο προσόν έναντι του εφεσίβλητου-αιτητή που το κατείχε. Δεν πρέπει να παραβλεφθεί το γεγονός ότι ο αριθμός των υποψηφίων για προαγωγή και των θέσεων ήταν μεγάλος και 10 ο υποψήφιος που ισχυρίζεται ότι παραγνώριστηκε, παρόλον ότι κατείχε το πρόσθετον προσόν ήταν ένας”.

15 Είναι προφανές ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται στα γεγονότα της συγκεκριμένης περίπτωσης και σε αυτή δεν αναλύονται οι νομικές αρχές που διέπουν το θέμα.

20 Σε προηγούμενη απόφασή μου στην υπόθεση **Παντελή ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 973 ασχολήθηκα με το θέμα με αναφορά στην απόφαση της Ολομέλειας στις υποθέσεις **Χρυστάλλας Χ’ Γιάννη Ιωσήφ και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1991) 3 Α.Α.Δ. 317, από τις οποίες παραθέτω το ακόλουθο απόσπασμα:

25 “Η νομολογία μας πάνω στο ζήτημα του πρόσθετου προσόντος όταν αυτό προβλέπεται από τα σχέδια υπηρεσίας ως πλεονέκτημα, είναι απόλυτα σταθερή. Η αρχή είναι πως, όταν το διορίζον όργανο αποφασίσει να επιλέξει υποψήφιο που δεν έχει πρόσθετο προσόν, πρέπει να δώσει πειστικούς λόγους ή ειδική αιτιολογία γι’ αυτή του την απόφαση. Οι λόγοι δε αυτοί πρέπει να εμφανίζονται στην αιτιολογία της απόφασης της Επιτροπής. Δεν 30 μπορεί, δηλαδή, να συναχθούν από τα πρακτικά της Επιτροπής. Η αρχή αυτή υιοθετήθηκε στις πρωτόδικες αποφάσεις **Tourpeki ν. The Republic** (1973) 3 C.L.R. 592 και **Omeros Nissiotis ν. Republic** (1977) 3 C.L.R. 388, ενσωματώθηκε όμως για να καταστεί πλέον αδιαμφισβήτητη σε δύο πρόσφατες αποφάσεις της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αυτές είναι η **Ανδρέας Γεωργίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 1443 και **Ανδρέας Γεωργίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 1822.”

40 Επίσης στην πιο πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Κυπριακή Δημοκρατία ν. Ηλίας Υψαρίδης κ.ά.** (1993) 3 Α.Α.Δ. 347 και στην **Δημοκρατία ν. Αντωνίου κ.ά.** (πιο πάνω) ο Πικής Δ., εκδίδοντας την απόφαση της Ολομέλειας ανέφερε τα ακόλουθα επί

του θέματος στη σελ. 358 της απόφασης:

“Είναι θεμελιωμένο όπως άλλωστε βεβαιούται και στην απόφαση της Ολομέλειας *Χ’Τιάννη - Ιωσήφ κ.ά ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 317 η οποία αναφέρεται στην πρωτόδικη απόφαση ότι οι κανόνες της χρηστής διοίκησης επιβάλλουν την εξειδίκευση των λόγων που αντισταθμίζουν το ευεργέτημα του πρόσθετου προσόντος ανθυποψηφίου εκείνου που επιλέγεται.” 5

Τέλος, ο Πικής Δ., στην πολύ πρόσφατη απόφασή του *Έλενα Κωνσταντινίδου κ.ά. ν. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 699 αναλύει το υπό εξέταση θέμα αναφέροντας τα ακόλουθα στις σελ. 702-703: 10

“Η αιτιολογία η οποία παρέχεται για την επιλογή των εννέα ενδιαφερομένων μερών... που δεν κατείχαν το πρόσθετο προσόν έναντι των αιτητών και των άλλων υποψηφίων που το κατείχαν, δεν μπορεί παρά να χαρακτηριστεί ως γενική και αόριστη. Σε τελική ανάλυση δεν αποκαλύπτει τους λόγους που αντισταθμίζουν το πλεονέκτημα ώστε να τεκμηριώνεται, αφενός, η σύννομη άσκηση των εξουσιών της Ε.Δ.Υ. και, αφετέρου, να καθίσταται δυνατός ο δικαστικός έλεγχος των πράξεών της. Το πρόσθετο προσόν αποτελεί πλεονέκτημα συνιστάμενο στην κατοχή υπέρτερων εφοδίων για την εκπλήρωση των καθηκόντων της θέσης η οποία θα πληρωθεί. Η νομολογία αναγνωρίζει ότι πρόσθετο προσόν αποτελεί πλεονέκτημα για διορισμό, το οποίο εξασθενεί μόνο εφόσο διαπιστώνεται ότι ανθυποψήφιοι που δεν κατέχουν το πλεονέκτημα, έχουν άλλες ιδιότητες που αντισταθμίζουν τη σημασία του. Επομένως επιβάλλεται η αποκάλυψη των λόγων που αντισταθμίζουν το πλεονέκτημα και η εξειδίκευσή τους σε ιδιαίτερο τμήμα της αιτιολογίας της απόφασης. (Βλ. μεταξύ άλλων *Χατζηγιάννη-Ιωσήφ και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 317 και *Δημοκρατία ν. Υφαρίδη κ.ά. και Ατταλίδης ν. Υφαρίδη κ.ά.* (1993) 3 Α.Α.Δ. 347. 15 20 25 30

Οι καθ’ ων η αίτηση υπέβαλαν ότι τα κενά στην αιτιολογία μπορεί να πληρωθούν με αναφορά στα στοιχεία του φακέλου, αναδρομή στα οποία θεμελιώνει τη βάση της αιτιολογίας της Ε.Δ.Υ.. Έρρισμα για τη θέση αυτή αντλείται από την απόφαση στην *Ιωάννου κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1993) 3 Α.Α.Δ. 390. Η *Ιωάννου* δεν αλλοιώνει ούτε μεταβάλλει την αρχή του διοικητικού δικαίου η οποία επιβάλλει χάριν της χρηστής διοίκησης την εξειδίκευση και τον καθορισμό των λόγων που αντισταθμίζουν το πλεονέκτημα. Αντίθετα, υποστηρίζει ότι οι λόγοι για τη μη επιλογή των 35 40

κατόχων του πλεονεκτήματος, πρέπει να εξειδικεύονται. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι αποκαλυπτικό της προσέγγισης του Δικαστηρίου στο θέμα: “... Η αιτιολογία της απόφασης για παραγνώριση του επιπρόσθετου προσόντος-πλεονεκτήματος ενός υποψηφίου, πρέπει να εμφανίζεται στο πρακτικό της απόφασης και όχι να αφήνεται να συνάγεται ...”

Καθοδηγούμενος από τις πιο πάνω σαφέστατες νομολογιακές αρχές βρίσκω ότι στην παρούσα περίπτωση ουδόλως ικανοποιούνται, καθόσο υπάρχει παντελής έλλειψη οποιασδήποτε αιτιολογίας για την προτίμηση υποψηφίου που δεν κατείχε πρόσθετο προσόν, το οποίο θεωρείται ως πλεονέκτημα και που κατείχε ο αιτητής. Η μη ύπαρξη τέτοιας ειδικής αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί με αναφορά σε άλλα στοιχεία του φακέλου και ως εκ τούτου βρίσκω ότι για το λόγο αυτό και μόνο η διοικητική απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Εν όψει της κατάληξής μου στο λόγο αυτό της προσφυγής δεν θα υπεισέλθω στους υπόλοιπους λόγους για ακύρωση.

Η προσφυγή επιτυγχάνει και η απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ του αιτητή.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.